

Overdenking voor de gemeentevergadering 26 juni 2022

Lieve gemeenteleden

In september / oktober 1908 (113 jaar geleden) werd er bij de geboorte van onze gemeente in een landelijk blad geschreven: *"in Haarlem vormt zich een klein groepje mensen- dat 'het beste van God' zoekt."*

Nou, dáár wil ik voor gaan! Dat wil ik ook! En ik denk dat we dat allemaal willen. Het beste van God! Het beste van God voor ons! Voor ons vandaag!! Maar daarvoor we wel iets los willen laten - en andere dingen helemaal omarmen.

Kijkend naar de toekomst - wat zou ik graag vol vertrouwen en zekerheid tegen jullie willen zeggen: Dit en dat gaan we doen - dit en dat gaat gebeuren. Duidelijkheid, zekerheid, een vaste koers, weten waar we naar toe gaan. Dat alles geeft ons rust en een soort geborgenheid. Zeker na enkele jaren van onzekerheden door Corona en andere onduidelijkheden is dat wat we allemaal graag willen: meer zekerheid en duidelijkheid.

Echter, het geestelijke en kerkelijke leven is niet altijd voorspelbaar. Zegt Jezus niet zelf: *"de wind van de Geest waait waarheen Hij wil?"* (Joh 3:8)

God zei tegen Abraham ga op weg. En Abraham ging, niet wetende waar hij heen zou gaan. We zijn ook - vanuit ons verleden op weg en onderweg - naar het nu. Het is net als Israël dat uit Egypte, door de woestijn, op weg ging naar het beloofde land.

Op reis... op weg naar...de toekomst is nog niet duidelijk. Maar we zeggen met gepaste afhankelijkheid: God heeft wel gesproken. We gaan wel volgen en stappen zetten in die richting.

Laat ik jullie als gemeente dan in onzekerheid? Nee, zeker niet!! Ik laat - en met mij de oudstenraad - ons allen in de Hand van God. In het uitwerken van wat we 'nu' zien - en het daarmee nu aan de gang gaan - zal Gods plan zich voor ons ontvouwen.

We hebben vorig jaar - in 2021 door middel van een mooie powerpoint in een gemeente vergadering een aantal punten besproken en toen aan de gemeente voorgelegd als mogelijkheden, plannen, mooie dingen en belangrijke dingen. Maar toch misten we, denk ik, dat innerlijke gevoel - die duidelijke innerlijke bevestiging en zekerheid van 'yes!', dit is het! Er was nog niet dat hele speciale 'eureka-gevoel', de blijde uitroep van iemand die het gevonden heeft. Het ging over goede plannen en voornemens, met mooie ingrediënten... maar toch...

Intussen zijn wij als oudsten-team verder gegaan en verder gekomen in ons bidden, denken en besluiten.

Zo hebben wij - namens jullie als gemeente - ondermeer als oudsten-team in de laatste maanden heel bewust de keus gemaakt om samen te luisteren naar verschillende, betrouwbare bedieningen - en gastsprekers door hen in onze gemeente te laten spreken.

In het zoeken en vragen naar Gods weg voor ons, is het wijs ook mannen en vrouwen met een profetische en apostolische bediening te raadplegen. Wij als oudsten - en ik persoonlijk in mijn leidinggevende rol - kunnen niet anders dan concluderen dat we in het betoog en de prediking van Walfried van enkele weken geleden, een Woord van God voor de gemeente hebben ontvangen - voor de voortgang en verdere invulling van ons gemeentelven.

Dat woord heeft ons geraakt. We concludeerden als oudsten unaniem "daar moeten we iets mee doen." Frans en ik hebben dat daarna in een gesprek met Walfried bevestigd gezien. Het was niet alleen een 'gewone preek ter opbouw, bemoediging, ter lering of vertroosting. Het was óók, of het was juist een boodschap voor de gemeente. Hij vertelde ons ook van

zijn gevoel van terughoudendheid. Het was immers de eerste keer dat hij sprak in onze gemeente en de inhoud was best wel sturend.

Maar wat in de boodschap van Walfried heel duidelijk was, is dat we niet gewoon zoals nu, moeten doorgaan. Het is belangrijk voor ons juist ook te luisteren en te reageren naar de inhoud van deze boodschap. Wat springt hier uit? Wat raakte ons? Wat maakte dat juist dit iets teweeg bracht in ons hart en denken. Wat zijn daarin de conclusies voor ons?

Vanmorgen wil ik aangeven wat dat is. We gaan hiermee mee aan de gang. We gaan dit uitwerken. Natuurlijk hebben we nu allemaal de vraag: Wat is dat dan? Hoe gaat dat eruit zien?

Nogmaals, wil ik jullie dan in onzekerheid laten? Nee, natuurlijk niet!! Wij vertrouwen onszelf en onze gemeente toe aan de Hand van God. Er is geen grotere zekerheid en veiligheid dan Zijn handen te zijn!

Laat mij eerst vertellen wat het definitief niet is:

- Het gaat niet over nieuwe activiteiten.
- Er gaat niet over nieuwe werkplannen
- Het gaat niet over een nieuwe of andere visie

Maar, wat houdt het dan wél in voor ons?

- Het betekent: op weg gaan naar een nieuwe manier van denken.
- Het betekent op weg gaan naar een verandering van cultuur.
- Het betekent op weg naar een andere manier van leiding geven.
- Het is een andere invulling van de dingen die we als kerk moeten doen.

Wat is dan die andere manier? Wat zijn de woorden en beelden die beschrijven hoe wij verder gaan met leiding en sturing geven in het uitwerken van wat de Heer ons heeft aanreikt? Wat is daarvoor nodig? Ik denk dat de beste manier om dat te verwoorden is door het woord van God dat door Walfried in ons midden werd neergelegd, hier te herhalen. Het was een relevante boodschap voor ons als gemeente:

- Het oude past niet in het nieuwe. Wat oud is, moet oud blijven.
- Het niet willen vast blijven zitten in oude patronen
- Het wél willen - en durven ontvangen - ook als het helemaal nieuw voor ons is.
- We willen daarin onze weerstand overwinnen. Want het nieuwe botst altijd met het oude.
- Het is daarbij belangrijk om honger en dorst genoeg hebben. We moeten wanhopig genoeg zijn om oude los te willen en los te durven laten.
- We willen niet altijd op safe spelen, maar naar het nog onbekende durven te gaan.

Het oudsten-team heeft de overtuiging en de innerlijke zekerheid dat dit een Woord van God is voor ons en voor nu.

Het oudsten-team heeft unaniem de overtuiging dat we hier invulling aan moeten geven. We willen en moeten hiermee actief aan de slag gaan. We gaan gehoor geven aan deze boodschap: Open zijn voor hoe God ons zal leiden - zonder daarbij alles vooraf te kunnen uitleggen of alles te kunnen plaatsen. We kunnen daarbij niet leunen op eerdere ervaringen. We gaan niet uit van de stijl en de vertrouwde manieren van het verleden. Dit gaat over onbekend terrein. Het kost moed om dat in te durven gaan. Dit gaat ook over dingen loslaten. En, wees gerust, dit betekent niet dat we allerlei onbekende en wonderlijke dingen gaan doen of nastreven?

We willen een kerk zijn waar ruimte is voor de Heilige Geest om te werken en te doen zoals Hij wil - en we willen daarbij in alles Jezus centraal stellen.

Wij willen een kerk zijn waar mensen God leren kennen en tot hun bestemming komen.

Wij willen een kerk zijn waar mensen ervaren en leren hoe God levens kan en wil veranderen.

Wij willen een kerk zijn waar geregeld mensen tot geloof komen en waar jaarlijks meerdere doopdiensten noodzakelijk zijn.

We willen een kerk zijn waar mensen graag komen. (Nu zien we helaas best veel mensen wegblijven en afhaken.)

En dat alles heeft niets te maken met het gebouw, met de stoelen of de geluidsapparatuur. Nee, het heeft te maken met wat en hoe wij dingen doen, of met wat wij juist niet doen.

Het kenmerk van de gemeente die wij willen zijn - is de herkenbare, merkbare en zichtbare aanwezigheid van God in ons midden - waar wij en bezoekers herkennen dat God in ons midden aanwezig is (1 Korintiërs 14:24-25).

We willen niet blijven kamperen in het oude. We willen daarbij onze angst voor het nieuwe overwinnen. Vol verlangen, vol passie en met moed en durf gaan we voor wat God met ons wil. En wat Hij wil is een gemeente waar de Heilige Geest vrij is om te werken en waar juist daardoor mensen tot een levende relatie met God zullen komen.

En daarom, over de vraag die ik eerder al noemde: "wat gaan we dan doen? En hoe gaat e.e.a. er dan uitzien?" Ik - en met mij de oudsten willen daarin heel open en eerlijk zijn: wij zien ook niet precies waar we uit gaan komen en hoe het er dan uit gaat zien.

Dit zijn vragen die heel menselijk en heel natuurlijk zijn. Ik heb zelf ook geworsteld met zulke vragen: Hoe kan ik dan leiding geven, als ik niet weet waar het naartoe gaat?!

Afgelopen dinsdagavond op de gebedsavond over Luisterend bidden, was er voor mij opeens zo'n tekst uit de Bijbel die tot leven kwam en een persoonlijk woord voor mij werd. Het was niet iets dat ik zelf bedacht. Het schoot als een bliksem door mijn hart en gedachten: **"Ik hoef de weg niet te kennen - ik hoef enkel maar de Herder te volgen!"** En toen viel er een last van mij af.

Het volk Israël wist het immers ook niet - hoe het er uit zou zien. Ze hadden alleen Gods Woord over het beloofde land. God had gezegd dat het een plek zou zijn die overvloedig van melk en honing. En zo gingen ze op weg.

Wij zijn een meer dan 100 jaar oude gemeente met een prachtig begin. We hebben véél en vaak tijden van bloei gehad. Maar door de jaren heen zijn we toch weer te vaak in de valkuil gevallen van het heel traditioneel te worden.

Daarbij is een cultuur ontstaan van koersen op veiligheid - met een vergadercultuur - een cultuur van consensus - waarbij steeds na lang en rijp beraad weloverwogen besluiten werden genomen - besluiten die voor iedereen wel goed leken te zijn.

Hoewel we niet weten waar we uit gaan komen, gaan we wel echt radicaal stappen maken. We gaan niet meer leunen op de ervaringen van vroeger. We gaan ook niet gewoon verder met de manieren van vroeger. We bestaan al 100 jaar, maar we gaan verder in Gods vandaag en morgen!

We zingen het soms met dit lied (en let op wat ik vet gedrukt heb):

U roept ons, Vader, om als dank voor Uw liefde
U te aanbidden Heer, Wij willen komen
In uw nabijheid, En buigen voor U neer
**Vernieuw ons denken nu, open ons hart,
Help ons Uw stem te verstaan,**
U gaf Uw leven, Heer
Dankzij Uw dood, mogen wij voor U staan
Hier zijn wij, Als levend offer, Heer
Heilig en aangenaam voor U, Hier zijn wij
**Wij leggen voor Uw troon neer,
al onze dromen en ons nu**
Wij eren U.

Hoe gaat het er dan uit zien... In het komende jaar dat ik nog een bijdrage mag geven aan onze gemeente - wil ik mij met alles wat in mij is inzetten om de gemeente te helpen een gemeente te worden zoals ik nu uit een brief voorlees:

Ik heb voor 't eerst een samenkomst bezocht. Best wel spannend. Toen ik binnenkwam was het meteen duidelijk, het gaat hier heel anders toe dan normaal. Het kerkgebouw is prima, dat is het niet. Het zijn de mensen. Die zijn anders. Hun houding en gedrag laten mij welkom voelen. Ook in hun ogen zie ik datzelfde licht en blijdschap. Ze zijn anders, liefdevol en begripvol. Ik voel me zo ontzettend welkom en gezien. Ik merk dat de eerste spanning al begint te zakken.

Hoe wel ik nog niet goed snap hoe ik me moet gedragen hier voel ik me totaal niet afgewezen. Als ik om me heen kijk merk ik dat ik niet de enige vreemde eend in de bijt ben. Ik zie mensen die ik eigenlijk niet in een kerk zou verwachten; dak- en thuislozen en zakenmensen zitten naast elkaar. Succesvolle mensen en minder succesvolle mensen worden verwelkomd alsof ze ere-gasten zijn.

Hoewel ook ik als 'eregast' wordt behandeld, lijkt het er op dat alles wordt gedreven door een andere 'EREGAST'. Ik ken Hem nog niet, maar ik proef en ervaar aan alles dat er zo'n liefde is voor Hem. De mensen die ik ontmoet, hebben zo'n liefde voor Hem. De liefde en de passie die ik ervaar in de samenkomst maakt dat ik nieuwsgierig begin te worden. Wie is toch die andere 'EREGAST'?

Zodra de samenkomst begint, stap ik in een andere dimensie. Ik hoor niet alleen woorden, zing niet alleen liederen - mijn hart en emoties worden geraakt op manieren waarop ik nooit eerdere geraakt werd. Voor de mensen die al wat langer meegaan is het niet nieuw. Ze lijken hiermee vertrouwd te zijn. De atmosfeer en de ruimte voelt anders. Het voelt geladen met een atmosfeer van en 'tegenwoordigheid' van iets of iemand.

Alles is goed geregeld. Er is over nagedacht. Maar er is geen druk, geen manipulatie of trucjes. Daarbij heb ik het gevoel dat het programma en de tijd niet altijd leidend zijn. Er is altijd ruimte en vrijheid om een andere afslag te nemen. In mijn ooghoeken zie ik hoe meerdere mensen aangeraakt worden door die Tegenwoordigheid.

Ik zie hoe mensen helemaal niet bezig zijn om op elkaar te letten. Ik zie hoe ze vol liefde en beweging hun hart uitstorten. Ik zie ook kinderen en tieners genieten en de Eregast verhogen. Sommigen dansen - anderen liggen - weer anderen zie ik een arm om iemand heen slaan. Natuurlijke barrières lijken er niet te zijn. In de samenkomst hoor ik regelmatig verhalen van mensen die met "iets" met de Eregast, met Jezus hebben meegemaakt. Het gaat over hoe Hij hun leven heeft veranderd.

Ik hoor hoe huwelijken herstel hebben gevonden, hoe gezinnen weer goed functioneren, dat ruzies zijn bijgelegd, dat mensen hun bestemming hebben gevonden en genezing hebben ontvangen. En in plaats dat deze getuigen centraal staat, staat Jezus centraal en wordt iedereen nog meer vervuld met vreugde, blijdschap en aanbidding voor Hem.

Ik hoor en zie steeds meer mensen in de gemeente die de Stem van de Eregast hebben gehoord. Ze hebben bijzondere ontmoetingen gehad met Hem en maken op basis daarvan keuzes die helemaal niet voor de hand liggen. Ik zie mensen goederen delen met elkaar, of banen opzeggen om datgene te doen wat de Heer hen tot hen zegt. Ik zie mensen die bovennatuurlijke voorziening hebben ervaren en God daarvoor alle eer geven.

Dat alles heeft mij hongerig gemaakt. Deze Jezus wil ik volgen. Hem wil ik volgen. Mijn levensmotto is geworden: Jezus kennen!

Is dat niet een prachtige brief! En, lieve mensen, dat kunnen we alleen maar bereiken als we het samen gaan doen! Daarvoor vraag ik jullie aandacht en toewijding. Zo'n soort kerk willen we zijn. Dat soort kerk willen we worden. Daar willen we voor gaan.

We hebben geen plan B, maar er is ook geen weg terug.

Wim Molenkamp